Ч. 177. Неділя 18 (5) серпня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

В день уродин
Є. Вел. Цісаря Франц Йосифа.

Вся австро-угорска держава буде завтра знов сьвяткувати той день, котрий в житю нашого Монарха зазначує вже вісімдесять і третий рік. Справді рідка між пануючими володітелями судьба припала нашому улюбленому і в цілім сьвіті так загально подивлюваному Монарсі в так пізнім віці держати ще в своїх руках управу, а що ще більше в так бурливих і непевних часах як теперішні, удержувати спокій і мир не лиш в своїй державі, але бодай чи не що найменше в цілій середній Европі

Дійстно треба подивляти Монарха, котрий в так глубокім віці чує в собі силу і охоту сповняти так трудну задачу, ба що більше, відчуває глубоко і розуміє, як мало хто, вложений на Него той обовязок та мимо глубокої старости двигає той тягар в тім глубокім пересьвідченю, що ділає для загального добра тих, котрими Провидінє призначило Єму кермувати.

Коли же завтра поспішать не лиш всї народи нашої держави, але й могутні володітелї сего сьвіта зі всїх сторін віддати поклін і зложити желаня нашому так загально любленому і поважаному Монарсі, то нехайже і нам Русинам-Українцям вільно буде зложити чолобитню Тому, котрого голос лише що недавно так щиросердечно до нас відозвав ся і дав нам пізнати, що нарід наш може мати повну надїю дійти під Єго могучою а справедливою рукою до красної будучности.

Дайже Боже, щоби Єго кріпка і справедлива рука ще довго в щастю і кріпкім здоровлю нам правила і длятого в сей для всїх нас торжественний день кличемо з цїлого серця:

Єго Величество наш наймилостивійший нам пануючий Цїсар і Король

Франц Йосиф І.

Най жиє! Многая лїта!

Вісти полїтичні.

Акция ґр. Берхтольда і вигляди на мир. — Росия і Япанїя.

Заграничні ґазети доносять, що австрийский мінїстер справ заграничних ґр. Берхтольд розпочав акцию в справі заведеня мира і акцию ту принято всюди дуже прихильно. Ситуация для проєкту ґр. Берхтольда укладає ся дуже користно. Представителї Росиї на Балканї одержали від свого правительства інструкциї щоби робили все що лиш можна, щоби недопустити до конфлїкту на Балканї. В сїй самій справі доносить берлиньский Lokal Anzeiger що слїдує: Предложенє ґр. Берхтольда стрічає ся з солїдарним поступованєм держав і не хибний єсть здогад, що на Вільгельмсгеге, куди їдуть Кідерлен-Вехтер і австро-угорский амбасадор з нагоди торжества уродин Цїсаря Франц Йосифа, предложеня ґр. Берхтольда і ситуация на Балканї будуть предметом подрібної дискусиї.

З Константинополя знов доносять, що в Швайцариї вели ся потайком мирові переговори межи турецкими а італїяньскими делеґатами. Турецкими делеґатами були: бувший президент ради державної Заїд Галїм-паша і Гу-

13)

В новочаснім Вавилонї
або
Париж, єго займавости і житє в нїм

(Написав К. В.)

(Дальше).

Підчас коли хлопець так говорив, походжав командант по комнатї, підкручував собі вуси і сам боров ся з собою, щоби укрити своє зворушенє.

— Моє слово чести — муркотїв він сам до себе — той хлопчище говорить о слові чести, мов би з него був якийсь лицар, що сидить з другими при столї!

Коли підійшов до свого вязня, пристанув і спитав єго остро:

— Як ся називаєш?

— Віктор Урі.

— Лїт кілько?

— Шістнайцять лїт 15 червня слїдуючого року.

— А ти длячого пристав до комуни?

— Головно задля трийцять су, щоби було за що купити їсти. А відтак і сусїди мене змусили, бо мені грозили і казали, що я вже досить великий, щоби носити мушкету.

— А ти вже не маєш тата?

— Він погиб під Ле Бурже.

Командант обернув ся до своїх товаришів, мов би хотїв знати, яка їх гадка.

— Ну добре — сказав він, надумавшись хвилинку поважно — можеш собі пітн і побачити ся з матїрю. Ти дав менї слово чести. Добре! Даю тобі час аж до осьмої години нині вечером, а відтак побачу, чи з тебе чоловік з характером, чи лиш брехливий хлопчище. Коли не вернеш то буду знати, що тобі житє милїйше як честь. Ідиж! Виноси ся!

Віктор побіг як той заяць. Офіцири сьміяли ся, коли виділи, як він щез. В двайцять мінут опісля запукав Віктор до дверий своєї матери. Сусїдка, що єму отворила, аж мало що не крикнула з дива і радости, бо й она як і всї гадала, що він вже давно не жиє. Він хотїв вбічи до комнати своєї матери, але тота жінка сперла єго.

— Іди на пальцях! — сказала она придушеним голосом — она спить; від коли ти пішов, була она дуже хора, але тепер їй вже значно лїпше, нехай ще лиш виспить ся. Буде ся дуже тїшити, коли тебе побачить, бо дуже часто за тобою допитувала ся. Коли не кликала тебе по імени, то просила Бога, щоби мав тебе в своїй опіцї та щоби в краю настав вже раз спокій.

Віктор не міг вже видержати і єму здавало ся, що чує, як якийсь слабий голос кличе єго по імени, отже пішов на пальцях до комнати недужої.

— Вікторе, дитинко моя! — крикнула она тонким, слабим голосом.

Не кажучи ані слова, положив ся він коло неї і обняв єї кріпко рукою. Хлопчина, що так сьміло заглядав смерти в очи, не міг вже тепер видержати, лиш плакав, аж заходив ся. Недужа жінка, котра від присутности свого сина аж ніби сил набрала, стала надармо єго потїшати.

Не муч ся так моя дитинко! — казала она. — Викинемо той поганий мундур, щоби єго більше не бачити. Небавком підеш знов до роботи, ожениш ся з доброю дївчиною і минувшість лишить ся поза нами як якийсь недобрий сон.

Бідна людина, як же могла она знати, що образ лїпшої будучности ще лиш більше поглубить обаву хлопця.

Небавком перестав вже так дуже заливати ся сльозами і наконець в малїй комнатї не було вже більше нїчого чути, як лиш правильне диханє матери і сина.

Нараз він пробудив ся. Підняв ся поволи і побачив, що матїр єго кріпко заснула. Сей вид надав єму знову енерґії, яка єго вже була опустила. Здавало ся єму, що провидінє Боже відсунуло від него ту сцену, яка виставила би була на тяжку пробу єго силу волї і єго відвагу. Поцїлував з легонька свою матїр в чоло та споглядав ще хвилинку поважно на єї лице, котре ніби усьміхало ся. Відтак побіг так скоро як лиш міг назад до табору.

сеїд Джагід-паша а італіяньскими бувший італіяньский мінїстер просьвіти Бертолї, підсекретар в мінїстерстві справ заграничних Фузінато і делєґати Вольпі та Наґора. Переговори поступили вже були так далеко, що протокол зачали укладати в параґрафи і мали вже єго підписати, коли нараз наспіла вість о упадку кабінету Саіда.

„Русск. Слово" приносить з Токіо слідуючу депешу: Тутешні дипльоматичні круги увіряють, що князя Кацуру принято в Петербурзї дуже холодно. Місия єго не повела ся з вини російскої дипльоматиї. Надія, покладана на місию Кацури, як в своїм часї перед японьско-російскою війною на місию ґр. Іто, завела. В виду явної неохоти зі сторони Росиї ділати спільно з Японією, уважає Японія за необхідне шукати приятелів за Океаном і в Хінї.

Новинки.

Львів, 17 серпня 1912.

— Нові телефони. Дня 15 с. м. віддано до прилюдного ужитку державні телефонїчні сїти в Перемишлянах і Монастирисках, 17 с. м. в Бережанах і Ягольницї, а 19 с. м. в Підгайцях і самостійна телефонїчна розмовниця в Тлустім.

— Українська дївоча школа в Перемишли. Мінїстерияльним розпорядженем з дня 5 серпня с. р. призволено, щоби при учительскій семінариї жіночій в Перемишли вістала утворена 4-кл. школа вправ з українською мовою викладовою, в сей спосіб, що в роком шкільним 1913/14 повстане перша кляса а в трех слїдуючих роках шкільних отворить ся по одній дальшій клясї.

— Управа укр. ґімназиї в Копичинцях подає сим до відома, що на основі ухвали Видїлу філ. педаґ. Тов. і ґімн. комітету отвирає ся з початком нового шк. року 1912/13 пяту клясу. Вписи до ґімназиї відбудуть ся дня 2 і 3 вересня. Вступні іспити до І кл. слїдують в понеділок 2 вересня; початок о 9 год. рано — до висших кляс від 5—15 вересня 1912. — Целевич О.

— Сеґорічні маневри відбудуть ся межи Перемишлем а Ярославом. Перемарш войска через повіти: Яворів, Чесанів, Мостиска, Перемишль, Ярослав, Кольбушева, Мелец, Ропчиці, Низько, Ланцут і Ряшів відбудуть ся в днях 21—24 серпня с. р. Баталїони 89 і 90 пп. з Городка, Любачева і Рави Руск прибули до Ярослава дня 14 с. м. На сеґорічних маневрах 10 корпуса припускає ся, що неприятель іде від північного сходу на Ярослав а звідси до Перемишля. Обі армії мають стрітити ся в днях 12—15 вересня на теренї межи Ярославом а Радимном.

— Руский театр в Сколю. (Саля „Сокола"). Початок точно о год. 7·45 вечером.

В недїлю дня 18 серпня „Маруся Богуславка" народний образ зі співами і танцями в 3 діях М. Старицкого.

— Музичний Інститут Тов. ім. М. Лисенка розпочинає новий шкільний рік дня 3 вересня. Вписи до Інститута відбувати ся будуть в днях 31 серпня і від 1 вересня почавши щодень рано від 11—12-ої, а з полудня від пів до 4—6-ої години. В Інститутї уділяєсь науки гри на фортепянї на скрипці, на чельо, в сольоспіві, гармонії, теорії і історії музики. Наколи зголосить ся відповідне число елевів на науку инших муз. інструментів подбає Товариство про учителїв до того. Всяких близших інформаций подасть голова товариства проф. Волод. Шухевич, Львів, ул. Собіщчини ч. 7.

— Ґімнастичне Тов. „Січ" в Чернівцях закупило на передмістю Клокічка при ул. Білецкій дім під ч. 12 за 5.600 К. Се купно удало ся довершити завдяки послови Н. Василькови, який жертвував „Січі" 250 К на сю цїль і сї-човикови Н. Костецкому, що дарував на закупно дому 200 К. На покритє довгу збирає „Січ" жертви між буковиньскими Українцями.

— Незлий дотеп. Сими днями відбував ся в Кракові міжнародний конґрес есперантистів — любителїв штучно зложеної мови, званої „есперанто", яку придумав варшавский Жид Цаменгоф, а котра виперла давну штучну мову, звану „воляпік", та стала нинї подібним спортом до того, як н. пр. лазити по горах на зломанє карку, підбивати пилку ногою або бавити ся в „скавт", взявши ранець на плечі і довгу палицю в руки та лазити по лїсї. Воляпік і есперанто то спорти на викручуванє язика і набиванє памяти, коли нема чим ліпшим, бо поправдї, штучна мова, хоч би як була легка до вивучення, не має значіня. Коли не можна народи спонукати до того, щоби так практичні річи, як н. пр. календар, письмо, міри, гроші, одїж і т. п. завели всюди однакові, то вже певно не переконає людий не то така „кепеле" (з жидівска: „головка") як Цаменгоф, але нїхто в сьвітї, що треба уживати одної спільної мови і єї учити ся. Але вольному воля, а спасенному рай! Хто що любить, нехай вийде єму на здоровлє.

Отже краківска гумористична ґазета польска „Djabeł" („Дїдько") користаючи з нагоди конґресу есперантистів, зладила такий коротенький словарець есперантскої мови: дорожка по есперантски: — дриндо, тютюн — капусто, театр — будо, міский радний — фуяро, президент — аферісто (щось в роді пройдисьвіта і мантія), маґістрат—феторо (смрід), чемність—кубано (хабар), вибори — скандальоп, засади—ґульденой, платити — цален (по нїмецки), корона — корона, сто корон — утопіо (грецке слово, значить щось такого, чого нема на сьвітї). штучна мова — бляґо або бзіко (туманенє, дурійка).

— Основатель воляпіка помер. Дивним дивом склало ся, що як-раз коли в Кракові

— Що, вже так борзо назад? — відсзвав ся командант здивований. Він сподївав ся, що хлопець вже більше не верне.

— Я прецї прирік!

— То правда, але ти мав ще час побути довше у своєї матери не ломлячи свого слова чести.

— Бідна мама! По сценї повній сльоз, яка відобрала менї всю відвагу, по сльозах радости у неї а сльозах розпуки у мене, заснула она так спокійним, щасливим сном, що я не сьмів ждати аж она пробудить ся; бо й як же міг би я був сказати правду? Длятого поцїлував я єї і висунув ся як той злодїй серед ночи. Ось і ставлю ся тут! Прошу Господа Бога, щоби так само був добрий для неї як она була для мене. А тепер маю ще лиш одно бажанє, пане команданте, зробіть борзо менї конець.

Офіцир лиш подивив ся на хлопця з якоюсь мішаниною чувства, болю і подиву а очи зайшли єму сльозами.

— А як я тебе помилую?

— Ви би моїй матери житє уратували. я уважав би Вас за другого батька! — сказав на то хлопець зовсім щиро.

— Лепский з тебе хлопчиско, можеш собі іти, лиш борзо, біжи до своеї матери, нехай натїшить ся тобою а ти люби єї завсїгди! — Було би грїхом! — сказав він до свого штабу обернувшись до него.

Віктор не біг а таки полетів до дому. Єго матір все ще спала. Як би не бояв ся був, що она пробудить ся, то був би таки зараз поцїлував єї; длятого лиш положив ся тихонько з боку коло неї. Нараз она прокинула ся і крикнула:

— Вікторе, дитинко, ти тут таки дїйстно?

Париські похорони і кладовища. — Катакомби. — Песї кладовища.

В Парижи єсть приповідка: Смерть в Парижи коштує тілько гроша, що хиба лиш богачі можуть собі на неї позволити. Сама сваха костомаха, що ходить з косою і скошує людий, не жадає хоч би й в Парижи анї заплати анї хоч би лиш якогось напивку, але зато похорон! Похорон в Парижи то найлїпша нагода як для міских властий так і для поодиноких людий до як найбільшого визиску оставшої родини. Давний за монархічних часів практикований звичай, щоби лиш громада мала право займати ся похоронами, задержав ся і в републиканьскій Франциї а то длятого, щоби громада мала в похоронах жерело своїх доходів. Похорони в Парижи то монополь міста, котрий дає великі доходи.

Місто само, що правда не тягне з них зисків, бо віднаймає їх акцийному товариству „Entreprise des Pompes funebres", — давний француский звичай, щоби для всякої публичної дїяльности і роботи уставляти як найбільше посередників, творити як найбільше посад і запихати їх всїлякими неробами і дармоїдами, котрі лиш утрудняють суспільну роботу, протягають єї і викликують закрутанину а то длятого, щоби була нагода стягати всїлякі оплати і напивки та приміщувати о скілько можна як найбільше неробів, котрі на око нїби то страшно працюють а поправдї нїчого не роблять та ще лиш других визискують.

Одного разу треба було на тутешних великих торговицях перевести доходженя в цїли виказаня яка там заведена манїпуляция. Отже при тій нагодї показало ся, що риба, яку ловлять в Трепор або Дієп у мори, переходить через руки 13 слїдуючих по собі посередників, заким дістане ся до рук господинї, котра приготовить єї на поживу для родини. З тих 13 посередників може двох або трох виконувало дїйстно таку роботу, котра зі згляду на потребу подїлу працї, показала ся дїйстно конче потрібна. Всї прочі обмежували ся лиш на тім, що для своєї власної користи додавали дещо до цїни риби, а наслїдки того були такі краснї, що рибак в Дієп за свою роботу діставав ледви тілько, щоби з голоду не згинув, люди в Парижи мусїли платити величезну цїну а 10 чи 11 дармоїдів жило собі весело і безжурно. Ось в чім причина страшної дорожнечі, можна би сказати, не лиш в Парижи але й дейнде.

Отже коли підняли ся нарікання і жалї на визиск при похоронах приказала рада громадска перевести доходженя а тодї показало ся, що з похоронами маєсь річ майже зовсїм так само як з продажию поживи на торговицях. Місто як сказано, винаймило свій монополь товариству. Товариство знов мусить держати ся тарифи, вимїреної впрочім дуже високо, але все-таки знаходить ще множество всїляких способів, щоби рахунок страшенно збільшати.

Сама управа, котра прецї представляє публичну службу предкладає родинї письмо до підпису, в котрім нїби тота родина заявляє, що она зовсїм вдоволена з послуги похоронного підприємства і длятого „з власної волї" призначує напивок для служби тогож підприємства. Від того делїкатного примусу мало хто усуває ся. Але той „урядовий" напивок не забезпечує ще зовсїм від того, щоби служба похоронна не домагала ся ще окремого додатку

Тарифа, після якої платить ся за похорон, єсть нїби то урядово з гори назначена, але так зручно і штучно, що треба довго в нїй роз глядати ся, щоби дочислити ся правди. Видатки н. пр. розділені на множесто подробиць. Так прикіром в тарифі не сказано просто: „домовина" тілько а тілько, лиш вичисляє ся цїлий ряд: дерево, обробітка дощок, збиванє, помальованє, лякерованє таблички з іменем, шруби, „мінсанка" (трачинє, напущене сирим квасом карболевим) дїйстної вартости може 50 сотиків а платить ся після тарифи аж 13 франків.

Похорони після паради, з якою мають відбувати ся, дїлять ся на 11 кляс, з 9 кляс суть зовсїм платних, в 10 клясї платить ся лиш половину цїни, а в 11 клясї не платить ся нїчого а цїна виносить в першій клясї 8000 фванків а в десятій 24 франків, значить ся половина девятої. Отже можна би гадати, що родина іде просто до згаданого товариства і замовить там похорон такої а такої кляси та заплатить відтак після тарифи і справа скінчена. Деж там, то не така проста справа з похороном в Парижи як би здавало ся.

(Дальше буде).

відбував ся міжнародний конґрес есперантистів, помер в Ліцельштеттен коло Констанциї в Бадені у 84-ім році житя сьвященик Іван Мартин Шляєр (Schleyer) винахідник штучної всесьвітної мови званої воляпік (після німецкої чи там воляпіцкої правописи пише ся — volapük). За основу своєї всесьвітної мови взяв був Шляєр корені анґлійскої і н. пр. vol значило в єго бесіді „сьвіт“, а pük — „мова“, отже слово volapük означало „сьвітова мова“. Був час, коли воляпік був дуже в моді і мав богато любителів. Коли же в моду війшла мова есперанто, воляпік стратив своє первістне значінє, подібно як давні капелюхи дамскі, коли настали теперішні з цілими возами трави і цьвітів або з цілими хвостами індиків та когутів.

— **Дві катастрофи зелізничі.** Вчера о 11 год. стала ся на стациї Баковчиці під Перемишлем стала ся катастрофа, котра лиш завдяки тому, що поїзд був слабо обсаджений не потягнула більше жертв за собою. О катастрофі тій доносить урядовий комунікат: По в'їзді поїзду ч. 208 дня 16 с. м. до стациї Перемишль-Баковчиці по 11 год. перед полуднем наїхала виїзджаюча до Перемишля машина на згаданий поїзд, при чім двох подорожних тяжко зранило а 15 легко або лиш потовкло. Один віз III. кляси сильно розбило. Подорожні де одногодинним опізненю виїхали в дальшу дорогу. — Причиною катастрофи стало ся то, що машиніст Файт, котрий з топником Бахматюком вів машину, не добачив сиґналу „Стій!“ і поїхав дальше, так, що машина боком зачепила ваґони надїзджаючого поїзду і в першім возі вирвала майже цілу бічну стіну і покалічила найсильнійше Володимира Екерта, згінника з Нового міста і Задерка Станислава, муляря з Перемишля.

Друга катастрофа стала ся під Потуторами на шляху зелізниці Львів-Підгайці. Поїзд що виходить з Підгаєць о 6 год. 41 мін. вечером, вискочив межи стациями Литвинів а Потутори із шин, а в наслідок того мало покалічити ся 8 осіб, а одна, як кажуть, навіть згинула. Докладної вісти про сю катастрофу поки що немаємо. Причиною, що поїзд вискочив із шин, мало бути після одної версиї те, що насип усунув ся, після другої хтось відшрубував шини, чи може наклав на шини якихсь великих предметів.

З доходжень, які переведено в справі катастрофи під Потуторами, виходить, що причиною катастрофи було усунене получень межи шинами, отже хтось допустив ся злочину. З 24 осіб, які їхали тим поїздом, лиш одна незначно потовкла ся.

— **З українскої приватної ґімназиї в Городенці.** Записи учеників до ґімназиї на на шк. рік 1912/13 будуть в днях 31 серпня і 1 вересня від 8—12 рано і від 3—6 по полудни. При записі платять ученики, що вписують ся перший раз до ґімназиї 7·20 К, а давні ученики 5·20 К. Крім того кождий ученик платить при записі з гори за піврік шкільну оплату в висоті 50 К. — Вступні іспити до I. кл. зачнуть ся в понеділок дня 2 вересня о год. 8 рано. Звертає ся увагу, що 31 серпня і 1 вересня є також записи до приготовляючої кляси, до якої приймe ся учеників, що покінчили III. клясу на селі (без знаня німецкої мови). Шкільна оплата в приготовляючій клясі 4 К місячно, а вписове 4 К. Протягом одного року переробить ся з учениками приготовляючої кляси з німецкої мови материял з III. і IV. кл., а з инших предметів материял IV. кл. народної школи і по однім році науки в приготовляючій клясі підуть они до I. кл. ґімн.

Ціна збіжа у Львові.

дня 16-го серпня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10·20	до	10·40
Жито	8·60	„	8·80
Овес	10·40	„	10·60
Ячмінь пашний	8·50	„	8·70
Ячмінь броварний	—·—	„	—·—
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	12·—	„	14·—
Вика	—·—	„	—·—
Бобик	8·50	„	9·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	95·—	„	115·—
Конюшина біла	—·—	„	—·—
Конюшина шведска	—·—	„	—·—
Тимотка	—·—	„	—·—

Телеґрами.

Ішль 17 серпня. Міністер ґр. Берхтольд був на півтора годинній авдиенциї у Цісаря а відтак одержав запрошенє на родинний обід у Цісаря.

Відень 17 серпня. Зачувати, що Цісар надав ґр. Берхтольдови ордер золотого руна.

Солунь 17 серпня. Різа-бей і Ісса Болетінац, котрі прибули з 2000 людьми до Скопля, поставили услівє, щоби правительство в справі виданя оружия точно виконало жаданє Арнаутів. Арнаути грозять на случай не виконаня їх жадань маршом до Солуня, але доси поводять ся спокійно. Управа міста доставляє Арнаутам поживи.

Париж 17 серпня. Часописи присьвячують ініцятиві ґр. Берхтольда, прихильні статі, в котрих підносять, що предложеня міністра заслугують на як найбільшу увагу.

Константинополь 17 серпня. Аж тепер надходить вість, що землетрясенє навістило також остров Імброс. Всі села знищені.

Константинополь 17 серпня. Правительство предложить новій палаті послів проект закона, після котрого посли не можуть бути міністрами.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·35, **2·05** §), **2·45** 3·45 *) 5·46 †), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §**2·16**, **2·27**, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·25**, 3·05*), 6·28 †), 7·58•), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. •) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, **2·29** *), **2·42**, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова **2·22**, 5·45, 7·25, **8·50**, 10·05, 1·10*), **1·30**, **2·00**§), 5·40, 7·25†), **8·25**, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, **1·50**§), **2·15**, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: **12·05**, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), **1·55**, 5·52, **6·26**, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слідуючого дня по неділи і сьвяті.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділи і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·11, **1·36***), **2·00**, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Ловиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.